

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

1 Nisan 2011

Sayı: 154

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Düzen partileri Libya halkının katlinde,
zenginliklerinin talanında birleşti!**

Fransa, ABD, İtalya, Kanada gibi ülkelerin başını çektiği, aralarında anlaşan ve kendilerine “koalisyon güçleri” adını veren ülkelerin ,Libya'yı bombalaması sürüyor. Libya'daki çıkarlarını Kaddafi önderliğindeki yönetimin gidişinde gören bu emperyalist devlet yöneticileri, sözde “insanı” amaçlar güdüyorlar. Birleşmiş Milletler'den, kendilerini onaylayan bir kağıt hazırlattılar. Şimdi de Irak'ta, Afganistan'da, Yugoslavya'da ve daha bir çok yerde yaptıkları gibi işi NATO'ya devredip masrafı, taşeron devletlere paylaşacaklar.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Önceki hafta, Libya'ya askeri saldırıya karşı çıkıp "NATO'nun Libya'da ne işi var" diyen Tayyip, şimdi güya "insani" amaçla, taşeronluğa can atıyor.

Başbakanın sözde "kabadayı" sözlerini öven, destekleyen siyasi partiler ve medya, tıpkı onun gibi aynı utanmazlıkla şimdi tam tersine dönmesini de övüyor. Türkiye medyasına bakılırsa, İtalya'nın Sicilya adasındaki askeri üs "İzmir"e bile taşındı!

23 ve 24 Mart'ta NATO Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanı Türkiye'ye gelerek Dışişleri Bakanıyla görüştü. Hemen arkasından TBMM'de, özel gündemle, Libya görüşmesi yapıldı. Gizli oturumun ardından Türkiye'nin Libya'daki savaşa katılması; CHP ve MHP'nin de desteğiyle yasalaştırıldı.

Türkiye Libya'ya şimdilik 4 firkateyn, 1 denizaltı, 6 savaş uçağı ve bir tanker ve 1.100 asker gönderecek. Tayyip "Paris'in etkisinin azalmasına ve NATO'nun etkisinin artmasına olumlu bakıyoruz" diyor. Hani Libya halkının çıkarları, bunun neresinde?

Başbakan, Afganistan ve Irak'ı örnek gösterip sözde Batıya akıl veriyor, böyle olmasın diyor, Türkiye'nin sadece insani amaçlarla bu ülkelerde olduğunu söylüyor. Türkiye'nin, Birleşmiş Milletler ya da NATO'nun işgali altındaki 20'den fazla ülkede askeri gücü var.

Söylenildiğinin aksine, insani yardım değil, askeri işgalleri, vahşetin, talanın taşeronluğunu yapıyor. Afganistan'da 1.500 civarında asker var. 2001 yılında başlayan işgalden bu yana Türkiye, Kabil'deki işgal güçleri komutasını da üstlendi. İnsani yardım bunun neresinde?

Hükümetini, "büyük" güç olarak gören Tayyip ve ekibi, aç tavuk misali kendini darı ambarında sanıyor. Hükümetin, aslında hiçbir ülkenin siyasetinde belirleyici bir etkisi yok.

Koalisyon güçleri hiç de Tayyip'e sormadan, Libya'yı bambalamaya devam ediyor. Aksine, Tayyip arayışını düzeltmek için çabalıyor: "Kaddafi yanlıları ile muhaliflerin istemeleri halinde, Türkiye'nin ateşkes için arabulucu olabileceğini" söylüyor. Oysa, Kaddafi artık Batının gözünde bitti.

Şimdi de Türkiye gibi kalan işleri yaptıracakları ve masrafları paylaşacakları ve bunun karşılığında hangi kırıntıları vereceklerini kararlaştıracakları bir konferans düzenliyorlar. Tayyip, bu 40 ülkeyle talan sofrasına çağrılmayı "başarı" olarak yutturmamak istiyor.

Emperyalist yöneticiler, kendi sistemlerinin ihtiyaçları ve çıkarları doğrultusunda, bir diktatörü desteklemekten ya da yok etmekten hiç çekinmiyor. Türkiye gibi büyük emperyalist devletlere bağımlı ülkelere düşen ise bu uğurda gerekli ayak işlerini yapmak ve düşecek kırıntılarla yetinmektir. Bugün de olan budur.

En sağından soluna kadar, tüm siyasi partilerin Libya halkının emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bombalanması, öldürülmesi, yerinden edilmesinde hiç tereddüt etmemeleri, desteklemeleri, lafları ne olursa olsun, gerçek yüzlerini gösteriyor. (30.04.11)

Emekçinin Gündemi

Çok çeşitli, renkli partiler var, niçin CHP?

Kılıçdaroğlu, başına geldiği CHP sanki düzen partisi değilmiş gibi vaadlerde bulunuyor:

Aile sigortası, her aileye 600 lira gelir, işsizlik önleneyecek, kamuda taşeronlaşma sona erecek, hiçbir işçi sigortasız çalışmayacak, kadrosuz öğretmen kalmayacak, sözleşmeli öğretmen olmayacak, çiftçiye mazot yarı fiyatına verilecek.

Diyelim ki Kılıçdaroğlu kazandı, iktidar oldu. İlk sözü “enkaz devraldım” olacak.

Aile sigortası için, işsizliğin önlenmesi için bütçeden önemli miktarda para ayırmak lazım. Bu parayı nereden kaydıracak? Ordudan mı kısacak, patronlara giden teşvik kıyaklarından mı, onlara sipariş edilen kıyak işlerden mi?

Bugün mevcut işler, yasadaki gibi günlük 8, haftalık 45 saat çalışma ile yapılırsa, sendikaların hesaplarına göre bir buçuk milyon kişinin işe girmesi gerekir. Çoğu yerde patronların daha çok kâr etmesi için işçiler, günde 12-14 saat çalıştırılıyor. Hangi patron, bugün bir ücretle yaptırdığı işi iki ücretle yaptırmayı kendi rızasıyla kabul eder?

Taşeronlaşmayı, kamuda olsa bile kaldıracığını söyleyen CHP'nin yönetimindeki belediyelerde taşeron işçileri, sendikalaşma yüzünden işten atılıyor. Taşeron işçiler, ücretlerini alamıyor, niçin taşeronu son verilmiyor?

Hastanelerde, madenlerde binlerce taşeron işçisi, işleri, hakları için zaman zaman mücadele ediyor, CHP onları desteklemek için ne yapıyor?

Taşeronlaşmanın sona ermesi için kaçak işçiliğin, sigortasız çalışmanın sona ermesi, sigortasız işyerinin olmaması lazım. Bugün çalışanların yarısının, 9 milyon civarında emekçinin kaçak çalıştırıldığı biliniyor.

Kılıçdaroğlu, diyor ama gerçekleştirebilmesi için patronlarla ters düşmesi lazım. Bunu yapamayacağına göre nasıl olacak?

Sendikasız çalışma olmayacak deniyor. Bugünkü yasalara göre sendikalı olmak demokratik hak, yani anayasasada yazılı ama sendikalaşmak isteyen işçiler işten atılıyor.

Çiftçiye yarı fiyata mazot vereceğim diyor ama bir çiftçi milletvekili olacak mı CHP'de?

Genel seçimde 550 milletvekili seçilecek. Şimdiki gibi seçilecek olanların çoğu da şu veya bu düzeyde patron olacak. Oysa toplumun çoğunluğu çalışanlardan, emekçilerden oluşuyor. Hatta öğrencilerin sayısı bile patron sayısından çok.

O halde toplumu temsil etmesi düşünülen milletvekillerinin de işçi, emekçi, öğrenci, çiftçi olması gerekir. Oysa her partide olduğu gibi CHP'de de gerçekten toplumun içinden gelen adaylar yok. Üstelik olsa bile işçilerin sorunlarının sözcüsü olacaklarının bir garantisi yok.

Kemal Kılıçdaroğlu'nun bu vaatlerinin işçi sınıfının yararına uygulanması lazım.

Hangi parti iktidara gelirse gelsin hiç biri işçi sınıfını kurtaramaz. Senelerdir çeşitli kişi ve partilerden bu ve benzeri vaatlerle kandırılıyor, oy veriyoruz.

Düzenin partilerine verilen oylar kurşun oldu, cop oldu, gaz bombası oldu, ekonomik kriz, işsizlik oldu bize döndü. İşçi sınıfını ancak işçilerin kuracağı sınıf partisi kurtarabilir. (30.03.11)

Burjuva demokrasinin maskeli balosu

Siyasi partilerdeki seçim telaşının bir benzeri de milletvekili olmak isteyenler arasında var. Aralarında müsteşarlardan, dekanlara kadar onlarca bürokrat ve irili ufaklı patron örgütü idarecisi milletvekili aday adayı olabilmek için görevlerinden istifa etti.

Son iki genel seçimde birinci parti olan AKP, en çok başvuru alan parti. AKP'ye 6 binin, CHP'ye 3 binin, MHP'ye ise 2 binin üzerinde başvuru oldu. BDP ise son genel seçimde olduğu gibi bağımsız adaylarla meclise girmenin yolunu arayacak.

Devletin önemli mercilerindekiler, AKP'nin listesinden aday. CHP ise alışılmış bir taktiği kullanarak DİSK genel başkanı Süleyman Çelebi'yi listesine aldı. Geçmişte de sendika bürokratları milletvekili olmuştu. Örneğin Bayram Meral, Türk-İş genel başkanlığından istifa ederek CHP'den milletvekili olmuştu.

Ayrıca CHP, Ergenekon davasında yargılanan Mehmet Haberal, Tuncay Özkan'ı da listesine alarak, bu konuda hassasiyetleri olanlara da göz kırıyor.

"Herkes seçme ve seçilme hakkına sahip" ilkokul kitaplarında dahi yazan bu sözlerin aksine milletvekili olabilmek o kadar kolay değil.

Aday adayı olabilmek için her seyden önce binlerce lira ödemek gerekiyor. Örneğin AKP'den vekil olmak isteyen bir erkek aday 3 bin lira, bir kadın aday ise bin 100 lira ödemeli. Kendini, yoksulların partisi olarak tanıtan AKP'nin belirlediği tutar bu.

Sadece bu para nedeniyle bile milyonlarca insan, ne kadar isterse istesin, milletvekili olamaz.

400 lira olan bağımsız aday başvuru ücreti, bu seçim için 7 bin liraya çıkarıldı. Sistemin bu şekilde çalışması, bir işçinin ya da bir çiftçinin meclise girememesi, doğal bir şeymiş gibi gösteriliyor.

Başbakan, partisinden aday adayı olanları eleme konusunda ne kadar titiz ve demokratik davrandıklarını gösterebilmek için kurulan komitelerden, adayın halk içinde ne kadar sevildiğini gösteren araştırmalar yapıldığından bahsediyor.

Eşitsizlik temellerine dayanan bu burjuva demokrasinin kurallarına bile tam olarak uyulmuyor.

Örneğin, %10'luk seçim barajı ile başta Kürt siyasetçilerin kurduğu partiler olmak üzere birçok partinin meclise girmesi, yasal olarak engelleniyor. Son iki seçimden önce seçim barajını düşürme sözü veren başbakan, şimdilerde, "düşük baraj ve koalisyon, ekonomiyi tehdit eder" diyerek yan çiziyor.

12 haziranda birinci parti olarak iktidar olmak isteyen tüm partiler, öyle ya da böyle patronların programlarını savunuyorlar ve hiçbirinin programında işsizliği önlemek, çalışma koşullarını düzeltmek yok. Başbakan kendi

ağızıyla "TUSİAD, bizim iktidarımızda en kârlı dönemini yaşadı" diyerek kimin siyasetini uyguladığını gösteriyor.

Her ne kadar burjuva sınırların içerisinde kalsa da unutmamalıyız ki seçim, düzen tarafından bize sunulan bir lütuf değil; tersine, emekçilerin mücadele ederek aldığı bir hak. Ancak bugün işçi sınıfının çıkarlarını savunacak bir partisi yok.

12 haziranda patronlar, bizden, belirledikleri seçenekler arasından yeni hizmetkarlarını seçmemizi isteyecek.

Bu süre içerisinde de partiler, kendilerini patronlara beğendirmeye çalışırken bizden yana olduklarını söyleyecekler. Onlar kendi problemlerini tartışırken bizler de, işçi sınıfının siyasetini savunanlar olarak, seçimi, kendi sorunlarımızı tartışarak patronlara karşı silah olarak kullanabiliriz. (25.03.2011)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sendika işçinin çıkarı için olmalı

Şube kongresi yapıldıktan, sendika bürokratlarının seçim derdi bittikten sonra kış uykusuna yattılar. Şube yönetiminde görev dağılımı yeni yapıldı ama resmiyet kazanmadı. Şube sekreteri yenilendi ancak bir türlü görevine başlayamadı. Şube başkanı “ben gereken onay yazısını genel merkeze, Ankara'ya gönderdim” demesine, aradan iki ay geçmesine rağmen cevap yok.

Sendika ile işveren arasındaki iyi ilişkiler, delege seçiminde gözle görünür hale gelmişti. Aldığımız duyumlara göre, Genel-İş genel başkanının bir yerlere sözü varmış. Şube yönetiminin görev dağılımında yanlışlık yapılmış ve düzeltilmesini istiyormuş. Yoksa sözünde durmayan başkan konumuna düşecekmiş.

Üstelik yeni seçilen sekreter, genel başkan ve şube başkanıyla aynı politik görüşe sahip olmasına rağmen, birbirlerinin işine gelmiyorlar. Çünkü yeni seçilen kendini dürüst olarak tarif ediyor, diğerleri ise kaşarlanmış bürokrat. Fark bu.

Umarız genel başkan, küçük çıkarları düşünmeden, şube sekreterliği sorunu çözer de işçi sınıfı büyük bir nefes alır!

Sözleşmeye göre ikinci yıl zammı %9 olacak. İşçiler, bu zammın ücrete, ikramiyeye net olarak nasıl yansıtılacağını yazılı olarak açıklanmasını istiyor. Sendikadan bu konuda açıklama yapılmadı.

Torba yasayla yapılan bazı değişiklikler, işyerine de

yansıdı ve bu konuyla ilgili işverenin keyfi uygulamaları oldu. Kamuda kadro fazlası görünen personelin il özel idaresine aktarılması gerekiyor. İl özel idaresi de ihtiyaç duyulan yerlere gönderecek.

İşveren, ihbar tazminatı vermemek için yıllırdır emekliliği dolmuş işçileri çalıştırıyordu. Şimdi de yine ihbar vermemek için bu işçilerin kendilerinin çıkmasını istiyor. Aksi taktirde il özel idaresine göndermekle tehdit ediyor. Yaklaşık 130 işçi bu durumda. Bazı işçileri bu nedenle senelik izne gönderdiler.

Sendikacılar her zamanki gibi işverenin söylediklerini onaylamaktan başka bir şey yapmıyor. İşçiler, birlikte tavır belirleyip mücadele yolunu seçerlerse, sürgün olmadan, ihbar ve kıdem tazminatı ve diğer haklarını alabilirler. Bu yolda mücadele örnekleri çok. (28.03.2011)

Gıda

Senelik izin artık hayal oldu

Yılbaşı tatilinde bazılarımız üç bazılarımız dört gün çalıştırılmadı. Buna, şimdiye kadar çalıştırılmadığımız dokuz cumartesi günü de eklendi. Tüm bu idari izinler, senelik izinden düşürülüyor ve bir çok işçinin senelik izin hakkı kalmadı.

Bunun sebebini başlangıçta depoyu çalıştıran taşeron firmaya atan idare, şimdi de Arap ülkelerindeki durumu ima edip “önümüzü göremiyoruz” diye ne olduğu belli olmayan bir gerekçe söylüyor. Çalıştırılmayan günler, iş kanununda senelik izinden

kesilemez yazdığı helde, senelik izinden kesiliyor. Patronun kendi çıkarı için hakkımızı gaspetmesine karşıyız.

İdare bununla da yetinmedi, emekliliği dolan tüm işçiler, çıkarıldı. Kârını korumak için yükü işçinin sırtına yüklüyor. İşçinin itirazının önünü kesmek için “emekliler gönderiliyor, sizi çıkarmıyorum” demeye getiriyorlar. Buna ikna olan bir çok işçi, toplu çıkış yapılmadığı için memnun.

İdarenin yaptıklarına sendika da destek veriyor. Sendikacılar, kendilerine itiraz eden işçilere, emeklilerin hiç olmazsa aylıkları var, diyorlar.

Yılbaşındaki sendika eğitim toplantısında, sözleşme sonrası 8 martta yine toplantı yapılacağını ve sözleşmenin kutlayacağını söyleyen sendika yöneticileri, fabrikaya gelmediler. Bu, sendikacıların patrona yaptığı bir destektir. Eğer gelselerdi, işçilerin cumartesi çalışılmamasıyla ilgili tepkileriyle karşılaşacaklardı.

Patron tarafından tehdit edilen, sendikacılar tarafından kendi haline bırakılan işçiler, güvencesiz. Bize düşen görev bu güvensiz ortamı aşip kendi örgütlülüğümüzü sağlamaktır. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Kürt açılımında yaz geçti, kış geçti... seçim geldi...

Newruz kutlamaları bahanesiyle Kürt kitlelere karşı saldırganlık arttı. Bir çok ilde yaralanan, gözaltına alınan, dövülenler oldu. Polisin saldırganlığından DTP milletvekilleri de nasiplerini aldılar. Hükümetin emrindeki güçlerin saldırganlığının artışı, yaklaşan seçimle bağlantılı.

En büyük Kürt partisi, Kürt illerinden 70 milletvekili olan AKP'dir. En yakın rakibi 19 milletvekili olan DTP, onu çok açık ara ile izliyor.

Çoğu lafta kalan, çok azı uygulamaya geçen Kürt açılımı, devletten ölüm ve sürgünden başka bir şey görmemiş yoksul Kürt kitlelerin bir kesimi için hala umut. Hükümet, Kürt halkının temel taleplerinin karşılanmasına yönelik olmayan siyasetini oya dönüştürmek isterken Kürt siyasetçiler, hükümeti yıpratmaya çalışıyor.

KCK, 1 Mart'tan itibaren "eylemsizlikten aktif savunma konumuna geçtiğini" ve "yeni stratejik hamle" başlattığını açıkladı. Tüm bu lafların somutu; Demokratik Toplum Kongresi ve BDP'nin "Sivil İtaatsizlik Hareketi" diyerek çadır kurması, oturma eylemi yapılması ve bunlara katılanların polisin saldırısına uğraması oluyor.

"Sivil İtaatsizlik" kampanyasının bazı telepleri; "siyasi tutukluların serbest bırakılması, seçim barajının kaldırılması, anadilinde eğitimin anayasal güvence altına alınması ve askeri-siyasi operasyonlara son verilmesi, hakikatleri araştırma komisyonu kurulması, toplu mezarların Birleşmiş Milletler nezaretinde açılmasıdır.

Sivil itaatsizlik, Hindistan'da İngiliz egemenliğine karşı Mahatma Gandhi, ABD'de siyah rahip önder Martin Luter King, Tibet'te Çin'e karşı Dalai Lama'nın izledikleri siyaset olarak açıklanıyor. Çin işgaline karşı çıkan Dalai Lama'nın sivil itaatsizliği 10 yıl boyunca sürdü. Sonunda, 1959'da 80 bin Tibetliyi ardından sürükleyerek Hindistan'a geçti ve Tibetliler, Hindistan'ın çeşitli şehirlerine dağılarak zor koşullarda yaşamaya çalıştılar.

Gandhi'nin, 30 yıldan fazla süren sivil itaatsizlik siyasetine sömürgeci İngiliz yönetiminin 1930'da cevabı, 60 bin kişinin hapse atılması oldu. 1938'de binlerce kişi polis kurşunuyla öldürüldü, tutuklananların sayısı yüz bini geçti. Hindistan-Pakistan bölünürken, sadece 1946 ile 1948 yılları arasında, iki yıl içinde 5 binden fazla insan öldürüldü. Sonra Gandhi de öldürüldü.

Yani "sivil itaatsizlik" hiç başarıya ulaşamadı. Kitleler, sözde önderlerin siyasi hesapları uğruna, uzun yıllar boyunca, katledildi, acılar yaşadı, sığınmacı durumuna düştüler.

Arap diktatörlerine halkın sesini dinleme ögüdü veren başbakan, kendi ülkesinin vatandaşı olan Kürtlerin sesini hiç duymuyor. "İleri demokrasi" Kürt illerine, açılımdan önce de sonra da uğramadı.

Tüm bunlar, başbakanın Irak Kürdistanına gittiği günlerde oluyor. Başbakan, Barzani'ye türkü bile söyledi. Çünkü Libya

pazarı kapanan patronlara, Irak Kürdistanında iş ayarlamaya çalışıyor. Başbakan, Barzani'yi eğlendirirken, hem Iraklı Kürtlere PKK'yi şikayet ediyor hem de polisi Türkiyeli Kürtleri dövüyordu.

Öte yandan, DTP milletvekilleri, güçlü görünmek için polise karşı daha ataklar. İki ay önce ardını getirmediikleri, mecliste Kürtçe konuşmaları gibi. Nitekim, milliyetçilerin kışkırtmalarına rağmen, DTP milletvekilinin bir emniyet müdürünü tokatlaması, fazla kullanılmadı. Çünkü, bu olay Kürt kitleler için Türk kitlelerle aynı şeyi ifade etmiyor.

Milliyetçi çevrelerin, Kürt siyasetçileri zor duruma düşürme çabaları olabilir. Ancak, Türk kitleler için yanlış görülen davranışları, bazı Kürt kitleler arasında sempatiyle karşılanıyor, oya dönüşebiliyor. İşte bu nedenle, bu tür siyaset, AKP'nin çok fazla işine gelmiyor.

Hükümetlerin, ordu ve polis eliyle yürüttükleri baskılara karşı Kürt önderler, yıllar boyunca, farklı kampanyalar açıkladılar. Bunların, düzen partilerinin seçim vaatlerinden ne farkı var? Ancak, Kürt kitlelerinin acıları, yaşadıkları ayrımcılık ve haksızlık bitmedi. Çünkü çözüm yolu, onların gösterdikleri yol değil, sınıf mücadelesidir. (31.03.11)

Uluslararası Gündem

Libya

Büyük güçler savaş yollarında

18 Mart'tan bu yana Batılı koalisyon güçleri, Libya diktatörünün halkını katletmesini engellemek bahanesiyle Libya topraklarını bombalıyor. Batılı liderler, başta Fransızlar olmak üzere, yeniden bir defa daha halkların haklarını öne sürerek saldırıyorlar. Ama diğer taraftan, Arap dünyasının diğer ucunda bulunan Bahreyn'de yürüyenlerin Suudi Arabistan ordusu tarafından ezilmesine seyirci kalıyorlar.

Suudi Arabistan rejimi çok gerici, en az Kaddafi rejimi kadar ama Ortadoğu bölgesinin emperyalist güçler tarafından denetlenmesinde önemli bir rol oynadığı için ona karşı yapacak eleştirileri yok. Tam aksine emperyalist ülkeler için stratejik bir önemi olan ve petrol kaynakları çok önemli olduğundan, Suudi Arabistan'ın bu bölgede bir istikrar sağlama rolü oynamasını istiyorlar.

Kaddafi'ye gelince ne Fransa, ne İngiltere, ne İtalya ne de ABD, Kaddafi'nin diktatör olmasına rağmen onunla yıllarca işbirliği yapmaktan çekindi. Geçmişte olduğu gibi bugün de yaptıkları müdahalenin halkların haklarıyla ne uzaktan ne de yakından bir ilgisi var.

Arap dünyasında esen isyan rüzgarları nedeniyle büyük güçler Bin Ali'den, Mübarek'e ve Kaddafi'ye kadar diktatörlere mesafe koydular. Hatta sözde demokratik bir sürecin

savunucusu postuna girdiler. Kaddafi'nin onlara kafa tutması onlar için askeri bir müdahaleye bahane oluşturdu. Üstelik bu vesileyle de her yerde istediklerini dayatmada ısrar edeceklerini ve çıkarları tehlikeye girdiği her yerde askeri müdahaleden çekinmeyeceklerini hatırlatmak için fırsat yakaladılar.

Ancak esas sorunlar şimdi

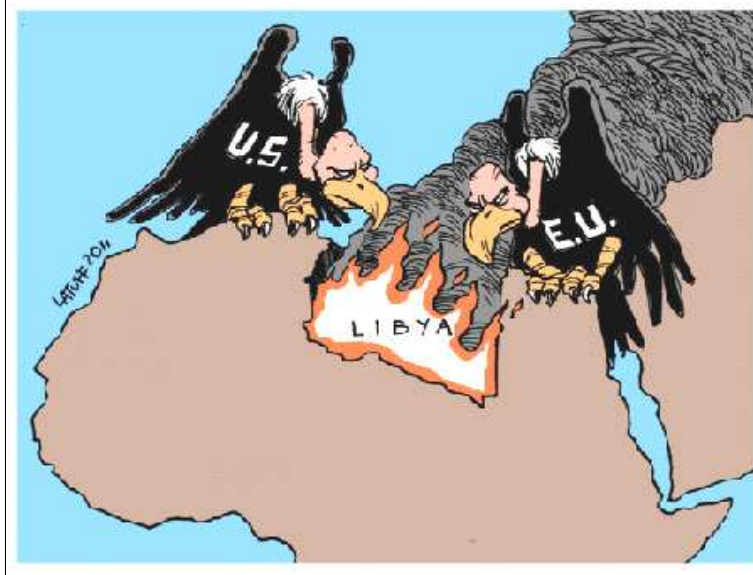
Ecbediye ve Bingazi bölgelerinde zengin petrol yatakları bulunuyor. Fransız hükümeti yaptığı müdahalenin karşılığı olarak Fransız tröstlerinin pastadan büyük bir pay almasını ümit ediyor. Bu pay diğer ortaklarının, özellikle de Libya'da önemli çıkarları olan İtalya aleyhine olması hiç de umurunda değil. Tabii ki Sarkozy ne kadar çok savaş çığırtkanlığı

yaparsa yapsın, son tahlilde bu maceranın esas yönünü belirleyecek olan yine ABD'dir.

Arap halklarını baskıcı ve sömürücü rejimlerden kurtulmak için ayaklandıkları bir ortamda, büyük güçler, bölgedeki hakimiyetlerini koruyabilmek için müdahalelerde bulunup, şekilsel değişiklikler ve

yönetimdeki birkaç kişiyi değiştirerek bunu elde etmeye çalışıyorlar.

Bu son müdahalenin, geçmişte yaptıkları diğer müdahalelerin, özellikle de Irak'ta yaptıklarının, aynı yola girişini görmek için fazla zamana bile gerek kalmadı: Bombardıman ve savaş. Geçmişte yaptıkları müdahaleler çok kanlı lekeler bıraktığından halklar bunları kolay kolay unutmayacak. LO (25.03.2011)

başladı. Çünkü bu askeri müdahale sonucu Kaddafi'nin iktidardan düşürülebileceğinin garantisiz bile yok. Hatta iddia ettiklerinin aksine Libya halkına gerçekten bir yararı olmayacağı gibi, tam aksine siyasi olarak diktatörlüğü daha da güçlendirebilir.

Diğer yandan oluşturulan koalisyon çatlağın başlaması fazla zaman almamış. Çünkü her ülkenin kendi ayrı özel çıkarları var. Fransız hükümeti, Bin Ali, Mübarek ve Kaddafi ile olan yakın ilişkilerinin neden olduğu yıpranmayı giderebilmek için ön saflarda yer aldı. Üstelik

11 Mart felaketinin ardından hükümet sağ kalanları unuttu

Japonya'da 11 Mart deprem ve tsunaminin ardından 21 binden fazla insan öldü veya kayıptır. Ek olarak 300 binden fazla kişi bu felaket yüzünden çok zor şartlar altında, durumları her geçen gün daha da kötüye gidiyor. Bazı köyler, onlara yardımın ulaşılması için 6 gün beklemek zorunda kaldılar.

Japon halkı, kurtarabileceklerini kurtarmaya çalışırken kapitalistlerin sivri zekalıları teknolojik olanakları kullanarak felaketten nasıl kazanç elde ederiz girişimlerinde.

Japonya'da şimdi bazı nükleer tesisler devre dışı olduğu için bazı enerji "uzmanları" ülkenin elektrik ve benzin ihtiyacı nasıl karşılanacak, sorusunu gündeme getirdiler. Ancak bunu sorunları çözmek için değil, bu ortamda en kârlı spekülasyonun doğal gazı mı, sıvı gazı mı yoksa petrole mi ve hangi oranlarda ve de hangi vadelerde yapılması olduğu tartışılıyor. Böylece spekülatörler, yani büyük bankalar, Japonya'nın gaz ithalatının çok artacağını hesaplayarak spekülasyon amacıyla önemli miktarlarda gaz satın almaya başladıklarından dolayı gaz fiyatı artıyor.

Spekülasyon, ekonominin bütün kollarına yayılmaya başladı. Spekülasyon dalgası, hisse değeri büyük düşüş yaşayan Japon nükleer tesislerden, yeni inşaat alanları açılacağından değerlerinde fırlayan inşaat

şirketlerine kadar yayıldı. Dünya elektronik üretiminin en belirleyici ülkelerinden biri olan ve şu anda birçok fabrikasında üretimin yapılamadığı Japonya elektronik sektörünün, büyük miktarlarda para ödemesi gereken sigorta şirketlerinin değerleri, yeniden gözden geçirilecek. Ancak bütün bunlar ortak kamu çıkarlarına yararlı olacakları ve hatta kâr amaçlı üretimi artırmak için bile değil, isabetli bir işlem için, spekülasyon, yani vurgun yoluyla en büyük kazancı elde etmek için.

sorunu her şeyini yitirmiş Japonların ayakta durabilmek için üç beş yeni var mı yok mu sorunu değil.

Uluslararası büyük bankalar, tahıl ürünleri üzerinde spekülasyon yapıp kitleleri açlığa sürüklediği gibi, Japon halkının yaşadığı faciayı fırsat bilerek aynı spekülasyonları yapıyorlar. Spekülasyon, en az zararlı sınırlı kalsa bile, Japon emekçilerinin büyük bir bedel ödemesi demek. En kötü olasılık ise spekülasyonun, diğerlerine ekleneceği için bardağı taşıran damla olup mali sistemi havaya uçurması.

Bu yamyamca yöntem, sadece bir avuç vicdansız spekülatörle sınırlı olmayıp bütün kapitalist düzenin işleyiş biçimidir. Çünkü tüm sermaye, defalarca mali kanallardan geçiyor ve her geçişinde de ek kazanç elde etmeli. Yoksa yok olmaya mahkumdur.

Depremlerle sarsılan ve elektrik kesintileri riskleri yaşayan Tokyo borsasında bu gibi işlem yapan borsa çalışanları, artık gece eve dönebilmek için çalışan tren olup olmayacağını, yarınki yağmurun radyoaktif olup olmayacağını bilmiyorlar. Ama bu işlemleri yapmak onların işi...

Kapitalizm, mali pazar, olmadan yaşayamaz. Dünyayı batırma tehlikesini içerse de kapitalizm bundan vazgeçemez. LO (18.03.2011)

Yenin diğer dövizlere göre değeri, çelişkili tartışma konusu: Japon devletinin kredi imkanlarını artırması değer kaybına, ülke dışındaki Japon sermayesinin ülkeye geri dönmesi ise değer yükselmesine yol açabilir. Şimdi spekülatörlerin kendi kendilerine sorduğu soru şu: Birkaç gün içerisinde yüzde birkaçlık gelirle spekülasyon yoluyla hiçten büyük kazanç elde edebilmek için milyarlarca ve hatta yüzlerce milyar yen almak mı yoksa satmak mı gerekir? Onların

Tehike nükleer enerjiden mi yoksa onu denetimi altında bulunduranlardan mı kaynaklanıyor?

Japonya'daki Fukuşima nükleer tesisinden kaynaklanan felaketten sonra nükleer enerji hakkında, daha doğrusu bir tesisteki bir kazadan sonra ve de sorumluların bu durumda ne yapacaklarını tam olarak bilmediklerinden oluşabilecek tehlike endişeleri yeniden gündeme geldi.

Yaklaşık 50 yıldan beri kullanılmakta olan nükleer sanayiden kaynaklanabilecek bazı tehlikeler ve bunların çoğuna karşı ne yapılacağına ilişkin belirli bilgiler mevcut. Tabii nükleer artıkların zararsız hale dönüştürülmesi sorunu çözülmüş değil. Ülke olarak her hangi bir kazanın oluşmaması için gereken azami önlemler alınmalıdır. Her insan faaliyetinde olduğu gibi, bu alanda da risk olduğu için bir kaza olduğunda, hem kısa hem de uzun vadede oluşabilecek feci sonuçlar asgariye indirilmeli.

İlkeler bunlar. Ancak tamamen denetim altına alınamayan bu tehlikeli sanayi alanında gereken titiz tedbirler alınmasından çok uzaktayız. Örneğin Fukuşima'da ortaya çıktığı gibi idareciler, masrafları azaltmak için uyarılara rağmen deprem riskini göz ardı ediyorlar, güvenlik önlemlerini yerine getirmeyip duvarları, soğutma sistemini harcamaları azaltmak için gerektiği gibi ve hatta normal bakımını bile gerektiği gibi yapmıyorlar. Esasen felakete yol açan, nükleer enerjiden çok, onunla ilgilenen hem özel şirketler hem de devlet kuruluşlarının; bu idarecilerin sorumsuzca davranışlarıdır.

Felakete yol açan Çernobil örneğinde olduğu gibi.

Bu sorumsuzca davranış sadece nükleer alanla sınırlı değil. Kömür madenlerinde çok ölüm oldu ve Çin'de, Güney Afrika'da ve hatta zengin ülkeler olan ABD ve Kanada'da on binlerce madenci, kazalarda öldü veya silikoz nedeniyle yavaş yavaş ölüyor. Petrol alanında da bir sürü ölümcül kaza, çevre kirlenmesi yaşandı. Son örnek BP'nin Meksika Körfezi'nde yol açtığı felakettir. Bu fosil enerjiler, küresel ısınmaya katkıda buldukları için uzun vadeli olarak da zarar veriyor. Bizlere "temiz" bir enerji olarak sunulan hidrolik enerji de risk taşıyor. Örneğin Fransa'da 1950'li yıllarda Malpasset barajı patlayıp bütün bir vadiyi felakete sürükledi.

Bir madende veya bir petrol kuyusundaki bir kaza bile büyük felakete yol açabilir. Ancak nükleer enerjide çok daha fecidir. Nükleer kazada sadece orada çalışan emekçiler, bölgede oturan halk değil, yeryüzünün büyük bölümü etkilenir: Tıpkı Çernobil nükleer tesisinin patlaması sonrasında olduğu gibi. Üstelik zehirlenmenin etkisi yüz yıllarca sürer.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı idareciler, iki kat tedbirli olmalı. Ancak yaşadığımız bu düzende karar, sermayeyi ellerinde bulunduranlara ait ve onlar da "mülkleri" ile keyiflerince istediklerini yapma haklarını kendilerinde görüyorlar. Bunun sonuçlarının felakete yol açması hiç de umurlarında değil. Tıpkı Fukuşima felaketinde

olduğu gibi (1). Nükleer enerjinin da ötesinde en büyük tehlike, toplumun yönetimini, kitlenin denetlemediği ve de tek kıstasları kâr olan "karar vericilerin" ellerinde bırakmaktır. Hiçbir şekilde güvenemeyeceğimiz bu kişileri iktidarda bırakmak, onların yerküresini tehlikeye atmalarına göz yumaktır.

(1)Fukuşima'yı işleten Tepco (Tokyo Elektrik Enerji Şirketi) dünyada elektrik üreten en büyük özel şirkettir. 17 nükleer tesisi var ve Japonya'nın nükleer enerjisinin üçte birini üretiyor

2007 yılında, Kobe depreminden sonra denetim komitesinde görev yapan bir deprem bilimci; nükleer tesislerin depremlere dayanıklı olmadığını belirten bir rapor hazırladı ve özellikle de Tepco'yu örnek göstererek, fay hattına yakın yerlere bu tesislerin kurulmasının ne kadar tehlikeli olduğuna dikkat çekti. Ancak uyarıları dikkate alınmadığı için istifa etti. Fukuşima'da yaşananlar ne kadar haklı olduğunu gösterdi. Ayrıca Tepco'nun daha önceki yıllarda bazı kazaları sakladığı ve de bazı raporlarda sahtekarlık yapıldığı ortaya çıktı. Örneğin 2002 yılında Tepco şunu kabul etmek zorunda kaldı: General Elektrik şirketi uzmanlarının 1980 ve 1990'lı yıllarda yaptığı denetimler sonucu sundukları raporların 29 tanesi nükleer reaktörlerin etrafında güvenlik duvarlarında paslanma ve yırtıklar olduğuna vurgu yapıldı. Tepco bu raporlarda sahtekarlık yapıp gerçekleri gizledi! LO (22.03.2011)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

140 yıl önce

Paris Komünü: İşçi sınıfının ilk iktidarı

Paris Komünü'nün 140'ıncı yılında Komünden sadece birkaç cümle ile söz edildi. Sağcı günlük Le Figaro gazetesi sadece birkaç cümle ile yetindi. Ancak o dönemde bu gazete sınıf kinini kusarak "bütün Komün üyelerinin" kurşuna dizilmesini istiyordu. Diğer yandan Paris'in Sosyalist Parti üyesi belediye başkanı Delanoe, Paris belediye binasında Komün ile ilgili bir sergi vesilesiyle sadece birkaç cümle ile yetinip Paris Komünü'nü "bir belediye hükümetine" indirgeyip Komünün devrimci yönünü sildi. Bugün kapitalizme hizmet eden sağ ve sol güçler de Komünün esas niteliğini, yani ilk işçi iktidarı olduğunu, Karl Marks'ın deyimiyle "emek gücünün kurtuluşu için tek olanaklı şeklin bulunmasını" hatırlamak istemiyorlar.

Prusya ile savaş ve III. Napolyon'un iktidardan düşüşü

1848 devriminin kanlı bir şekilde bastırılmasından sonra 2 Aralık 1851'de Louis-Napolyon Bonapart askeri bir darbe ile başa geçti. Ancak işçi sınıfı da bu arada yeniden güçlerini toparlayabildi. İşçiler grev hakkını kabul ettirip, sendikalarda örgütlenmeye başladılar. Sınırların da ötesini kaplayacak şekilde birleşmenin gerekli olduğuna inanmış işçi militanları, 1864'te Uluslararası Emekçiler Birliğini kurdular.

Marks ve Engels de bu Birliğe katıldılar.

1867'de, İkinci İmparatorluk rejimi esnasında patlak veren ekonomik krizin yol açtığı hoşnutsuzluk Prusya'ya karşı yapılan savaş sonucu 2 Eylül 1870'de bozguna uğrayan III. Napolyon ordularının yarattığı yenilgi haberleri vesilesiyle devrim patlak verdi ve rejim tamamen bütün itibarını yitirdi. Parisli kitleler, 4 Eylül 1870'de imparatorluk rejimini yıkıp cumhuriyet ilan ettiler.

General Troşü önderliğinde ulusal savunma amacıyla geçici hükümet kuruldu. Bu hükümet birkaç cumhuriyetçinin de katıldığı tutucu bir hükümetti. Parisli kitleler "Cumhuriyetçi yurdu" savunmak için bu hükümeti kabul etmenin gerekli olduğunu kabul etmiş olsalar da, hükümeti denetim dışında bırakmayı düşünmüyorlardı. O dönemin işçi militanları, başta Uluslararası Emekçiler Birliği üyeleri ve Blanqui taraftarları, yoğun bir kampanya başlattılar. Hemen, 5 Eylül'den itibaren her semtte denetim komiteleri oluşturarak, Paris'in tümünü kapsayan 20 bölgesinde temsilciler seçilip 20 bölgeyi kapsayacak bir merkezi komitenin oluşması girişimlerine başladılar.

19 Eylül'de Prusya ordusu Paris'i abluka altına aldığı için Paris'te açlık başladı. İşçi mahallelerinde kaynaşma başlayıp birçok dernek oluşturuldu. Belleville mahallesindeki durumu yansıtan bir kişi şunları anlattı:

"Çoğunluğu kadınlardan oluşan üç bin kişi kardeşlik duygularıyla toplandılar. (...) Emekçi kitleler arasında, sosyalizmin hayalleri ve kalpleri nasıl fethettiğini görülyordu".

Ulusal Muhafız birlikleri, Prusya cephesindeki Ağustos 1870 yenilgilerden dolayı, sınıf farkı gözetmeksizin bütün vatandaşlar silah altına aldığı ve de mahalle temelinde askeri birlikler oluşturulduğu için işçi sınıfı fiilen silahlanmış konumdaydı.

Hükümetin, Prusyalılardan çok silahlanmış işçi sınıfından daha fazla korktuğunu göstermek için fazla zaman geçmesine gerekmedi. 31 Ekim 1870 ve 22 Şubat 1871 günlerinde hükümet ile işçiler arasında ortaya çıkan gerginliklerin ardından burjuva siyasetçiler, hem kralcılar hem de cumhuriyetçiler, işçi sınıfı silahlı olduğu müddetçe burjuvaların tehlikede olduğunu iyice hissettiler.

18 Mart, Paris Komününün oluşması

Geçici hükümet için, Alman hükümetinin temsilcisi Bismarck ile en erken bir zamanda bir barış anlaşması imzalaması gerekiyordu. Bu anlaşma 28 Ocak 1871'de imzalandı. Anlaşmanın bir maddesine göre bir Meclis seçilmeliydi. Çok acilen, 8 Şubat'ta ülke çapında yapılan seçimlerde monarşistler büyük çoğunluğu kazanıp 400 milletvekili elde ettiler. Cumhuriyetçiler ise sadece 150

milletvekili kazandılar. Meclis, Paris'teki kilelerin baskısı altında kalmaması için Versay kentine taşındı ve eski bir monarşist siyasetçi olan Adolphe Thiers'i başbakan olarak atadı.

Ancak Paris'teki kitleler silahlarını korudular. Ulusal Muhafızlar Federasyonu temsilci toplantıları, Paris'in bir emekçi semti olan Temple'da yapıyordu ve bir Merkez Komite seçmek için seçim tertipleyip bir program oluşturdu. Programda; "cumhuriyeti devirmek isteyenlere karşı aşılmaz bir setiz. Artık hiçbir bağımlılık, monarşi, sömürücü ve herhangi bir baskı rejimi istemiyoruz" diye belirten bir bölüm vardı. 15 Mart'ta kesin olarak seçilen Merkez Komite, 21 işçi olmak üzere 38 üyeden oluşuyordu ve paralel bir hükümet, bir işçi hükümeti olarak hareket etmeyi amaçlıyordu.

Meclis için böyle bir "anarşi" asla kabul edilemezdi. Thiers'in tek bir hedefi vardı o da mutlaka Paris'teki silahlı işçilerin ellerindeki silahları almaktı. 18 Mart günü Montmarte semtine asker göndererek Ulusal Muhafızlara ait olan ve halkın topladığı para ile satın alınan 171 top ve 146 mitralyözünü geri almak istedi. Ancak bu girişim kitlelerin tepkisini çekti. Thiers hükümeti ordusunu, polisini, memurlarını ve burjuvazinin büyük çoğunluğunu toplayarak Versay kentine çekildi. Zaten burjuvaların önemli bir kısmı kuşatma başladığında Paris'i terk etmişti.

"Komünün en büyük eseri varlığıydı" Karl Marks

26 Mart 1871'de Paris'in her semtinde yeni bir belediye Meclisi ve yeni bir Komün oluşturmak için seçim tertiplendi. Parisli kitleler, kendi iktidarlarını oluşturmak için doğal bir şekilde

belediye meclislerini kullandılar. Ama bu meclislere devrimci bir içerek kattılar.

Semtler temelinde genel oylama ile seçilen Komün üyelerinin büyük çoğunluğu işçilerden oluşuyordu ve diğer üyeler de işçi sınıfının tanıyıp güvendiği kişilerdi. Toplam 83 üyenin 33'ü işçi, 14'ü memur, bir çok tanınmış Blankist Ferre ve Rigault veya Varlin gibi Birinci Enternasyonal militanları vardı. 28 Mart gününe kadar iktidarı yönetmiş olan Ulusal Muhafız Merkez Komitesi, bu tarihten itibaren iktidarı, seçilen bu Komüne devretti.

Seçilenler, seçmen kitlesi denetimi altında olup her an görevlerinden alınabilirlerdi. Hakim sınıfların ellerinde bir silah olan sürekli ordu feshedilip yerine kitleler silahlandırıldı. Polis ve savcılar dahil bütün memurlar, kitleler tarafından seçilip onların denetimi altında olup her an onlar tarafından görevden alınabilirlerdi. Üstelik en zirveden en alt kademeye kadar bütün ücretler bir işçi ücreti kadardı. İşçiler, burjuva devlet mekanizmasını parçalayıp, yok ederek onun yerine kendi iktidarlarını, yani devletini oluşturmaya başladı.

Bütün bunları çok kısa bir süre içerisinde başarmışlardı. Çünkü Nisan ayı başından itibaren Versay'daki burjuvazi Paris'e karşı saldırıya geçti. Emekçiler, bu yeni iktidarın gerçekten bir işçi iktidarı olduğunu belirten kararlar almıştı. Örneğin 29 Mart tarihli bir kararla ev kiralarında indirim yapıp "ev sahiplerinin de özveride bulunmalarının doğru olduğunu" belirttiler. 12 Nisan'da alınan bir karar ile vadesi gelmiş ticari borçları üç yıllık bir süreye yaydılar. Tabii bu karar, küçük burjuvazinin hoşuna gitmemişti. Bir de 2

Nisan kararıyla devlet ile kiliseyi ayırıp dini bütçeyi feshettiler. Eğitim bundan böyle laikleştirildi. 16 Nisan kararı ile sahipleri tarafından kapatılan bütün işyerlerinin listesi yapıp o güne kadar o işyerlerinde çalışan işçilere devredildi. 27 Nisan kararı ile işyerlerinde ve kamu yönetimlerinde bundan böyle para cezaları ve ücret kesintileri yasaklandı. 28 Nisan kararı ise ekmek fırınlarında gece vardiyalarını kaldırdı.

Engels, Fransa'da İç Savaş kitabı için yazdığı bir sunuş yazısında "18 Mart'tan itibaren Paris'teki hareketin sınıf karakteri çok net ve arı bir şekilde ortaya çıktı. Bu tarihe kadar olan sürede düşman işgaline karşı mücadele ön plandaydı" diyordu.

Burjuvazi bu konuda yanılmadı. Thiers Versay'da, Bismarck'ın da yardımıyla, çünkü Bismarck esir düşen Fransız askerlerini serbest bırakmıştı ve Thiers de onlarla bir ordu oluşturdu. Bu Versay ordusu Paris'e saldırıya geçip üç hafta boyunca Paris'te katliam yaptı. 30 bin kişi katledildi, 13 bin kişi özel savaş mahkemelerince mahkum edildi ve 7.500 kişi de Yeni-Kaledonya'ya sürgüne gönderildi. Paris'teki nüfusun dörtte biri bu baskılardan etkilenmişti.

Ancak işçi sınıfı neleri başarabileceğini sonraki militan kuşaklarına kanıtlamış oldu. Lenin, Nisan 1911'de şunu söylüyordu: "Komünün davası sosyal devrim, yani emekçilerin, tüm dünya işçi sınıfının siyasi ve ekonomik olarak kurtuluşudur. İşte bu açıdan Komün ölümsüzdür." LO (25.03.2011)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

20 yıl önce Irak, Mart 1991

Saddam Hüseyin büyük güçlerin onayı ile iki halk ayaklanmasını ezmişti

Büyük güçlerin Saddam Hüseyin'e karşı Kuveyt'i işgal ettiği için açtıkları savaş bittiğinde Irak'ın iki bölgesinde rejime karşı ayaklanmalar olmuştu. Irak'ın güneyindeki Şii kitleler ve kuzeydeki Kürt kitleler ayaklanmıştı.

Saddam Hüseyin'in Körfez Savaşı'nda yenilmesinden sonra, Iraktaki kitlelerde diktatörlüğün son bulacağı ümidi doğmuştu. Büyük güçler Irak'a karşı yaptıkları askeri saldırıyı dünya kamuoyu seviyesinde kabul ettirebilmek için Irak'taki kitlelerin haklarını korumak yalanını yayıp kitlelere diktatörlüğü yıkma çağrısında bulunmuşlardı. Bu da kitlelerdeki isyan hisselerini pekiştirmişti.

26 ile 28 Şubat günleri arasında güneydeki Basra'da, ordudan kaçmış binlerce asker Saddam diktatörlüğüne karşı sokaklarda yürüyüş yaptı. 4 Mart günü tank birliği, askerleri rejimin resmi binalarına saldırdı. Ardından cezaevlerine saldırı düzenlenip tutuklular serbest bırakılmıştı. 8 yıl süren İran-İrak savaşı esnasında İran tarafından bombalanmış ve de 1991'de ABD savaş uçaklarının saldırılarına maruz kalmış kentte su, gıda ve ilaç kıtlığı vardı. Çünkü kentte karargah kurmuş Saddam ordusu, her şeye el

koymuştu. İsyan, bölgedeki diğer kentlere de yayıldı.

5 ve 6 Mart günlerinde başta Erbil ve Süleymaniye olmak üzere kuzeydeki önemli kentlerdeki Kürt halkı ayaklandı. 6 Mart'ta isyan, Kerkük ve Raniye kentlerine de yayılıp isyancılara Kürt silahlı milisleri de katıldı. İki gün süren çatışmalardan sonra isyancılar, Süleymaniye kentini ele geçirip Saddam'ın partisi olan Baas yöneticilerini kurşuna dizdiler.

Milliyetçi Kürt liderler, kitle ayaklanmasını fırsat bilerek Kürt kentlerini, milislerinin denetimi altına aldılar.

Bu sürede Saddam, Körfez Savaşı boyunca yedekte tuttuğu askeri birlikleri güneyde isyan eden Şii'lere karşı saldırttı. Basra bölgesi, yoğun bombardıman altına alındı. 17 Mart günü çatışmalar bitmişti ve 30 bini kişi katledilmişti. Ardından Irak diktatörlük rejimi, kuzeydeki Kürt bölgesine saldırıp, 2 milyon Kürdün göç ederek, özellikle Türkiye'ye sığınmasına yol açtı.

İşte bu olaylar boyunca, başta ABD olmak üzere büyük güçler, ne kadar ikiyüzlü olduklarını çok güzel sergilediler. Saddam'ın Kuveyt'e el atmasına en ağır kelimelerle, en ağır suçlamalarda bulundular. Ancak Saddam yenilip

Kuveyt'ten kovulduktan sonra Saddam'a karşı isyan eden kitlelerin Saddam tarafından katledilmesine seyirci kaldılar. Çünkü Şii kitlelerin ayaklanmasının İran'ı güçlendireceğinden ve Irak'taki Kürtlerin isteklerinin yerine getirilmesinin ise İran, Suriye ve Türkiye'de yaşayan Kürtleri cesaretlendireceğinden korkuyorlardı.

İşte bu nedenlerle büyük güçler, kendilerinin kışkırtmış oldukları ayaklanmaların kanla ezilmesine seyirci kaldılar. Kuveyt savaşından sonra yapılan ateşkes anlaşmasına göre Irak'ın savaş uçaklarını kullanma hakkı yoktu. Ama Irak yönetimi, savaş uçaklarını kullanarak, güneydeki kitleleri bombaladı ve ABD bunu görmemezlikten geldi. Komşu ülkelere gelince, Kuveyt gibi bazıları, katliamdan kaçan insanlara sınırlarını kapadılar.

Bu ayaklanmada muhalefette olan Şiiler ve Kürtler büyük bedel ödediler. Körfez Savaşı kaybeden Saddam rejimi ise kendi kitlelerine karşı güçlenmişti! Büyük güçler ve bölgedeki müttefikleri, kitleleri, haklarını almak için desteklemeyip Irak diktatörünü tercih edip ona 12 yıllık ek bir süre tanıdılar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.